ΕΤΟΣ Δ' ΑΡΙΘ. 595 Τιμᾶται λεπτὰ 10 ΠΕΜΠΤΗ 20 ΟΚΤΩΒΡΙΟΥ 1883

ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ ΚΑΙ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ ΜΟΝΟΝ: Ἐν Ἀθήναις καὶ ταῖς ἐπαρχ. φρ. 20. — Ἐν τῷ ἐξωτ. φρ. 30.
ΑΓΓΕΛΙΑΙ: ἅπαξ ἢ δίς, λ. 40, τρὶς ἕως ἑξάκις λ. 20, κατὰ μῆνα λ. 15, ἔτος ἢ ἑξαμηνίαν λ. 10.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ, ὁδὸς Μουσῶν, Ἀριθ. 6, ἀπέναντι τῆς οἰκίας Φιλήμονος παρὰ τὴν πλατεῖαν τοῦ Συντάγματος. —
Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΑΠΟ 1 ΝΟΕΜΒΡΙΟΥ ΤΟ "ΜΗ ΧΑΝΕΣΑΙ,, ΜΕΤΟΝΟΜΑΖΕΤΑΙ

ΑΚΡΟΠΟΛΙΣ

ΧΡΟΝΙΚΑ

Ἀφίκετο καὶ ὁ κ. Λεωνίδας Δεληγεώργης ἐκ Παρισίων δι' Ἰταλίας, καὶ ἤδη ὅλοι οἱ ἀρχηγοὶ κομμάτων πάρεισιν ἐνταῦθα, ἀναμένοντες τοὺς ὀπαδοὺς καὶ τοὺς φίλους των. Πιστεύομεν ὅτι μετὰ τὴν ἄφιξιν τοῦ κ. Δεληγεώργη θέλει ἐπαναληφθῇ ἀπόπειρά τις συνεννοήσεως μετξὺ τῶν κορυφῶν τῆς ἀντιπολιτεύσεως, ἐν περιπτώσει δὲ ἀποτυχίας καὶ πάλιν, θὰ ἀφεθῶσι τὰ πράγματα εἰς τὸ ἔλεος. . . τοῦ Τρικούπη.

Τὶ ζήτημα τοῦ Γενικοῦ Ἐφόρου τῶν ἀρχαιοτήτων, μετὰ τὴν ἀποδοχὴν τῆς παραιτήσεως τοῦ κ. Εὐστρατιάδου, ἀπασχολεῖ δικαίως τὸ ὑπουργεῖον, ἀφοῦ τὴν πρωτίστην τῶν νέων ἑλληνικῶν ἐπιστημῶν παρημελήσαμεν τόσον, ὥστε ἐπὶ δακτύλων νὰ μετρῶνται οἱ ἀρχαιολόγοι μας! Δοστυχῶς ὁ μόνος ὅστις ἠδύνατο νὰ καταλάβῃ ἐντίμως τὴν θέσιν, ἐπιμένει ἀρνούμενος. Οὐχ ἧττον ὅμως καὶ ἡ κυβέρνησις ἐπιμένει ὅπως εἰς αὐτὸν καὶ μόνον ἐμπιστευθῇ τὴν θέσιν ταύτην. Διὰ τοῦτο ἐλπίζομεν ὅτι ἡ ἐπιμονὴ τοῦ ἀνδρὸς θέλει καμφθῇ ἐπὶ τέλους, ἀπέναντι τῆς λίαν τιμώσης αὐτὸν καὶ τὰς γνώσεις του καὶ τὸν ἄμεμπτον αὐτοῦ χαρακτῆρα καὶ τὸν πρὸς τὰ ἀρχαῖα γνήσιον καὶ ἀληθῆ ἐνθουσιασμόν του ἐπιμονῆς ταύτης τῆς κυβερνήσεως, ἥτις εἶνε διατεθειμένη καὶ τὴν θέσιν αὐτὴν νὰ ἐξάρῃ εἰς ὑψηλότερον σημεῖον καὶ ἠθικῶς καὶ ὑλικῶς, χάριν τοῦ κ. Κουμανούδη, ἂν καὶ δὲν ὑπάρχῃ πανελληνιωτέρα καὶ ἰδανικωτέρα τρόπον τινὰ θέσις τῆς τοῦ Γενικοῦ Ἐφόρου τῶν ἀρχαιοτήτων.

Ὁ κ. Πενρὼζ ἐξακολουθεῖ ἔξω εἰς τὸ Ὀλυμπιεῖον τὰς ἀνασκαφάς του. Χθὲς ἀνεκάλυψεν εἰς ἐλάχιστον βάθος, σχεδὸν ἐπὶ τῆς ἐπιφανείας, τοῖχον ἀρχαῖον τέμνοντα τὸν ναὸν κατὰ μῆκος καὶ παράλληλον μὲ τοὺς τοίχους τοῦ σηκοῦ. Ὁ τοῖχος οὗτος ἔχει πλάτος τριῶν μέτρων, πρώτην δὲ φορὰν παρουσιάζεται τοιοῦτό τι εἰς ἀρχαίους ναούς. Καὶ ὁ ἴδιος Πενρὼζ ἐσέτι δὲν ἐσχημάτισεν ἰδέαν ἀκριβῆ περὶ τοῦ σκοποῦ καὶ τῆς χρησιμότητος αὐτοῦ. Ἐπιχαρίτως λίαν παρίσταται εἰς τὰς ἀνασκαφὰς καὶ ἡ θυγάτηρ τοῦ κ. Πενρώζ.

Τὰ μέλη τῶν ἐκλεχθέντων ὑπὸ τοῦ Δημοτικοῦ Συμβουλίου Ἀδελφάτων τοῦ Νοσοκομείου, τοῦ Βρεφοκομείου καὶ τοῦ Ὀρφανοτροφείου, ἐξελέγησαν ἐπὶ τούτῳ ἐκ τῶν μὴ φίλων τοῦ κ. Δημάρχου. Ἡ ἐκλογὴ ὅμως εἶνε λίαν ἐπιτυχὴς καὶ τὰ πρόσωπα φερέγγυα, διὸ χαίρομεν πολύ. Ἰδίως ἡ πρόσληψις τῶν ἀποτυχόντων δημάρχων μᾶς ὑπερήρεσε.

Ἡ διευθύντρια τοῦ ἐν Πέρᾳ Κωνσταντινουπόλεως Παρθεναγωγείου ἡ **Παλλὰς,** τοῦ ἐθνωφελεστάτου αὐτοῦ ἱδρύματος, οὗ τὴν ἰδέαν καὶ τὸν θεμέλιον ἔθεσεν ὁ πρωτοτυπώτατος ἰατρὸς κ. Καλλιβούρσης, ὃν καὶ αὐτὸν ἂν ἤθελεν ἡ κυβέρνησις ἠδύνατο νὰ χρησιμοποιήσῃ εἰς παμμεγίστους σκοπούς, διότι ὅσον ἐφευρετικώτατος εἶνε ὡς ἐπιστήμων καὶ ἰατρός, ὅσῳ ἀρχαιοπρεπέστατος ὡς ποιητής, τόσῳ πολυμηχανώτατος ἀπεδείχθη ὡς ἐθνικὸς ἀπόστολος· ἀλλὰ καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει, ὡς ἐν Ἀθήναις, αἱ ἀληθεῖς ἱκανότητες παραγκωνίζονται, τὰ δὲ καθάρματα θεοποιοῦνται· ὁ Βασιάδης, ὅστις ἄλλοτε ἀμείλικτον ἔστησε πόλεμον κατ' αὐτοῦ, ἰδοὺ ὅτι καὶ τώρα ποτίζεται ἀντὶ τοῦ μάννα χολὴν, καὶ παρὰ τίνων; Παρ' ἀνθρώπων οἵτινες ἐνόσῳ ἄλλοτε εὐηργετοῦντο ὑπ' αὐτοῦ εἶχον μεταμορφωθῆ εἰς ἡμερησίους Πινδάρους τῆς μεγαλοφυΐας του.

Ταῦτα παρεκβατικῶς, ἵνα ἐπανέλθωμεν εἰς τὴν *Παλλάδα* ὑπὲρ ἧς ἀφίκετο ἐνταῦθα ἡ διακεκριμένη διευθύντρια τοῦ ἐν λόγῳ Παρθεναγωγείου, ἵνα ἐργασθῇ ὑπὲρ αὐτοῦ, τῶν προσόδων του δυστυχῶς ἐλαττωθεισῶν ἐσχάτως πολὺ, ἀφοῦ καὶ τοῦ κ. Χρηστάκη Ζωγράφου ἡ δωρεὰ— ἀγνοοῦμεν διὰ τί— ἠλαττώθη κατὰ τὸ ἥμισυ. Πιστεύομεν ὅτι ἡ κυρία Σαπφὼ θέλει εὕρει ἐνταῦθα πολλὴν ἐπικουρίαν ὑπὲρ ἱδρύματος, ἐξ οὗ κατ' ἔτος κατὰ πλειάδας νηπιαγωγοὶ καὶ διδασκάλισσαι ἀποφοιτῶσι καὶ διασκορπίζονται εἰς τὰς ἐσχατιὰς τῆς Ἀνατολῆς καὶ τὰ κέντρα τῆς Θρᾴκης.

Προκειμένου δὲ περὶ τοῦ Παρθεναγωγείου τούτου, ἐνθυ-

μούμενοι τὸν φοβερὸν καὶ ἄτιμον ἀνταγωνισμὸν ὃν δυστυχῶς πάθη ποταπὰ συνεδαύλισαν μεταξὺ δύο ἱδρυμάτων, ἄνωθεν τῶν ὁποίων ἡ ἀρετὴ μόνον καὶ ἡ ἀθωότης ἔδει νὰ πτερυγίζωσι, νομίζομεν ὅτι κακῶς ποιοῦντα ὀργανά τινα τοῦ τύπου ἠθέλησαν νὰ ἀποθαρρύνωσι τὴν σωτήριον ἰδέαν τοῦ κυρίου Ζάππα ὅπως μεταβιβάσῃ τὴν ἔδραν τοῦ ἐν λόγῳ Παρθεναγωγείου ἀπὸ Κωνσταντινουπόλεως εἰς Κέρκυραν. Τοῦτο μόνον εὐχαριστεῖ ἡμᾶς, ὅτι ἐν τοῖς κυβερνητικοῖς κύκλοις ἡ ἰδέα αὕτη θεραπεύεται πολύ, ἐλπίζομεν δὲ καὶ ἡμεῖς ὅτι ἡ φιλοπατρία τοῦ κυρίου Ζάππα, νικῶσα κατὰ τῶν ραδιούργων καὶ τῶν ἀπὸ τῶν ἐθνικῶν καὶ τῶν δημοσίων τρεφομένων, θέλει πραγματοποιήσει τὴν καλλίστην ἰδέαν του, ἀφ' ἧς πολλὰ καλὰ θέλουσι πηγάσει καὶ περὶ ἧς ἐν ἐκτάσει ἄλλοτε θέλομεν γράψει.

Κατὰ τὴν γενομένην σήμερον ΚΑ' κλήρωσιν τοῦ δανείου τῶν 60,000,000 ἐξήχθησαν οἱ ἑπόμενοι ἀριθμοί :

92,456	φράγκα	70,000
177,668	»	10,000
140,919	»	2,500
71,968	»	2,500
157,348	»	1,000
167,637	»	1,000
146,340	»	1,000
97,968	»	1,000
109,426	»	1,000

Ὁ δὲ πρῶτος λαχνὸς λέγεται ὅτι ἀνήκει εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν.

Τὴν 15 ὑπερμεσοῦντος οἱ ἐκ τοῦ χωρίου Παλαιοπαναγιὰ τοῦ δήμου Θεσπιῶν αὐτάδελφοι Ἀθανάσιος καὶ Ἐπαμεινώνδας Λ. Χρήστου, ἐρίσαντες πρὸς ἀλλήλους ἕνεκα οἰκογενειακῶν διαφορῶν, ἦλθον εἰς συμπλοκήν, καθ' ἣν ἐτραυμάτισεν ὁ πρῶτος τὸν δεύτερον καιρίως κατὰ τὴν κεφαλὴν διὰ σκληροῦ τινος ὀργάνου, ἕνεκα δὲ τοῦ κατενεχθέντος τραύματος ἀπεβίωσε μετὰ δύο ἡμέρας. Ὁ δράστης ἐγένετο ἄφαντος.

Ἐν Ἀγκυστρίῳ τῆς Αἰγίνης τὴν 15 ὑπερμεσοῦντος οἱ Ἰω. Β. Δογοθέτης καὶ Β. Ι. Δογοθέτης ἐτραυμάτισαν ἐπικινδύνως τὸν Γεώργιον Παπᾶ Ἰωάννου Δογοθέτην.

Κατέπεσε σήμερον, ὥρα 11 π. μ., ἡ ἀνατολικὴ πλευρὰ τῆς ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Ἀβραμιώτου οἰκίας τοῦ Ν. Ἀναγνωστοπούλου καὶ κατεπλάκωσε διάφορα πράγματα τοῦ ἐν αὐτῇ ἐνοικοῦντος Ἀθ. Δολιανίτου.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

Β' ΣΤΡΑΤΟΔΙΚΕΙΟΝ

Ἔχει μυθιστορικὴν πλοκὴν ἡ σήμερον ἐνώπιον τοῦ Στρατοδικείου ἐπιδικαζομένη δίκη, διαστιζομένη ἀπὸ φόνους καὶ λῃστείας καὶ ἀποκοπὰς κεφαλῶν καὶ ψευδεῖς ἐκθέσεις καὶ ψευδορκίας καὶ δολοφονίας λῃστῶν καὶ ὅ,τι ἄλλο ἠμπορεῖ νὰ ἑλκύσῃ τὴν περιέργειαν ἑνὸς ἀέργου καὶ τὴν φιλοπραγμοσύνην ἑνὸς περιέργου.

Δικάζονται εἰς ἀνθυπολοχαγὸς Μυρούλης τὸ ὄνομα καὶ δέκα ἐξ στρατιῶται ἐπὶ διαφόροις ἐγκλήμασι κατηγορούμενοι.

Ἡ ὑπόθεσις αὕτη, ἥτις κατώρθωσε νὰ προσελκύσῃ τόσον κόσμον εἰς τὰς συνήθως ἐρήμους αἰθούσας τοῦ Στρατοδικείου, ἔχει ἐν ὀλίγοις ὡς ἑξῆς.

Ὁ λῃσταρχος Τσήμας μετὰ τῆς παλλακίδος του Εὐαγγελιᾶς, καὶ τοῦ πρό τινων ἡμερῶν προσελθόντος παρ' αὐτῷ λῃστοῦ Ἀντων. Σβάρνα εἶχον ἀποφασίσει νὰ διανυκτερεύσωσιν εἰς ἕνα ἀχυρῶνα ἄνωθεν τοῦ χωρίου Κερασιὲς, πλησίον τῆς Καλαμπάκας, φοβούμενοι τὴν καταδίωξιν τῶν τουρκικῶν ἀποσπασμάτων.

Ἀφοῦ ὁ ἀρχιλῃστὴς ἀπεκοιμήθη μετὰ τῆς Εὐαγγελιῶς, ὁ συλλῃστής του Σβάρνας πέρνει τὸ τουφέκι του καὶ πυροβολῶν κατ' αὐτοῦ, ἐνῷ ἐκοιμᾶτο, τὸν φονεύει. Ἡ Εὐαγγελιὼ σηκώνεται εἰς τὸν κρότον καὶ εὐλογεῖ τὸν φονέα λῃστὴν, ὅστις τὴν ἠλευθέρωσεν ἀπὸ τοῦ ἀκουσίου ἐραστοῦ της.

Ὁ Σβάρνας, ἀφοῦ ἀπεγύμνωσε τὸν Τζίμαν, τοῦ κόπτει τὴν κεφαλὴν καὶ τὴν χώνει εἰς μερικὰ παληοάχυρα τὰ ὁποῖα εὑρίσκοντο ἐν τῇ καλύβῃ, συνοδεύει μέχρι τοῦ χωρίου της τὴν Εὐαγγελιὼ, ἀναχωρῶν ἀλλοῦ, ἵνα ἐνεργήσῃ καὶ τοῦ δοθῇ ἀμνηστεία ἀπὸ τὴν ἑλληνικὴν κυβέρνησιν διότι ἐρόνευσε λῃστήν.

Ὁ διοικητὴς ὅμως τοῦ πλησιοχώρου στρατιωτικοῦ σταθδοῦ ἀνθυπολοχαγὸς Μυρούλης μανθάνει τὸν φόνον τοῦ Τζίμα, διανοεῖται νὰ τὸν οἰκειοποιηθῇ καὶ γράφει πρὸς τὸ ἀρχηγεῖον ἐκθέσεις ἐν αἷς ἐξιστορεῖτο ὅτι ἐν συμπλοκῇ καὶ ὑπὸ τοῦ στρατιωτικοῦ ἀποσπάσματος ἐφονεύθη ὁ ἀρχιλῃστής.

Τὸ ἀρχηγεῖον διαβιβάζει ἐκθέσεις πρὸς τὸ ὑπουργεῖον, ἐξαιρούσας τὴν ἀνδρίαν τῶν ἀξιωματικῶν καὶ προκαλούσας ἀμοιβὰς καὶ σταυρούς.

Ἀλλὰ αἱ τοῦ λῃστοῦ διὰ νὰ λάβῃ τὴν ἀμνηστείαν του ἐνέργειαι ἀνησύχουν φυσικὰ τὸν Μυρούλην, ὅστις ἐπεθύμει νὰ ἐκλείψῃ τὸ πρόσωπον, τὸ ὁποῖον ἠδύνατο ἀπὸ ἡμέρας εἰς ἡμέραν ν' ἀποκαλύψῃ ὅλον τὸν εὐφυᾶ μῦθον καὶ τοῦ ἔρχεται ἡ ἰδέα νὰ τὸν φονεύσῃ.

Τοῦ γράφει λοιπὸν νὰ ἔλθῃ εἰς τὸν στρατιωτικὸν σταθμὸν χωρὶς νὰ φοβηθῇ τίποτε· ἐκεῖνος βαυκαλιζόμενος ἀπὸ ἐλπίδας ἀμνηστείας καὶ ἐλευθέριον βίον προσέρχεται, ὅτε τὸν συλλαμβάνει καὶ σκοπῶν δῆθεν νὰ τὸν στείλῃ εἰς τὴν Καλαμπάκαν, διατάσσει τοὺς στρατιώτας νὰ τὸν φονεύσωσι καθ' ὁδόν, ἀπαλασσόμενος οὕτω τοῦ Ἐφιάλτου τῶν φιλοδόξων ὀνείρων του, περιλαμβανόντων ὁλόχρυσα γαλόνια καὶ ὁλοκαίνουργα ἑκατοστάρικα καὶ πολύχρωμα παράσημα καὶ δόξαν καὶ ὄνομα . . . .

Ὁ Σβάρνας φονεύεται, ἀλλὰ ἀναπηδᾶ εἰς τὸ μέσον, ὡς διάβολος, ἡ παλλακὶς Εὐαγγελιώ, ὡραία χωρική, 25 περίπου ἐτῶν κοκκινομάγουλη, μὲ γουρνέττικα καὶ φλωρία καθ' ὅλον τὸ σῶμα καὶ διηγουμένη τὸ τί συνέβη στέλλει τὸν ἀξιωματικὸν καὶ τὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ τῶν ἐδωλίων τοῦ θεάτρου τῶν ὀνειροπολήσεων εἰς τὰ ἐδώλια τοῦ Στρατοδικείου.

Ἀναπλιώτης.

ΠΡΟΞΕΝΙΚΟΝ ΖΗΤΗΜΑ

Βερολῖνον, 14 Ὀκτωβρίου.

Πρὸ τριῶν καὶ ἐπέκεινα μηνῶν δὲν ἔχομεν ἐνταῦθα πρόξενον, τοῦ νῦν τοιούτου κ. Σοβερχάϊμ παθόντος τὰς φρένας καὶ εἰς φρενοκομεῖόν τι (maison de santé) εἰς τὰ περίχωρα τοῦ Βερολίνου εὑρισκομένου. Ἡ ἔλλειψις προξένου ἐν τῇ πρωτευούσῃ τοῦ γερμανικοῦ βασιλείου καὶ τὴν ἐθνικὴν ἡμῶν ἀξιοπρέπειαν προσβάλλει καὶ μεγίστην βλάβην εἰς τὰ συμφέροντα τῶν ἐνταῦθα ἀποκατεστημένων Ἑλλήνων προξενεῖ, ἀπόντος μάλιστα ἤδη ὄντος πρὸ μηνὸς καὶ τοῦ γραμματέως τοῦ προξενείου κ. Γεωργαντοπούλου. Διὰ νὰ ἐννοήσῃ τις καλλίτερον τὴν βλάβην, ἣν ὑφιστάμεθα, ἀρκεῖ νὰ ἀναφέρω, μίαν τῶν πολλῶν δυσαρέστων σκηνῶν, αἵτινες καθ' ἑκάστην λαμβάνουσι χώραν, καὶ εἰς ἣν ἤμην αὐτόπτης μάρτυς. Προχθὲς Ἕλλην τις ἔχων ἀνάγκην νὰ ἐπικυρώσῃ συμβόλαιόν τι παρὰ

ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΟΝΕ

Ο ΣΙΔΗΡΟΥΡΓΟΣ

Μετάφρασις Δ. Κακλαμάνου.

(Συνέχ. ἴδ. ἀριθ. 594)

Καὶ ἐξημμένος, χειρονομῶν, εἶχεν ἁρπάσει τὸν κύριον Δερβλάϋ ἀπὸ τὸν βραχίονα, διὰ νὰ ἦναι βέβαιος ὅτι δὲν θὰ τοῦ φύγῃ.

Ἀλλ' ὁ Φίλιππος καμμίαν ἐπιθυμίαν δὲν εἶχε νὰ ὑπεκφύγῃ τὴν φλύαρον οἰκειότητα τοῦ βαρώνου. Ἐξ ἐναντίας, ὥθει αὐτὸν, εὐτυχὴς διότι εὗρεν ἐν αὐτῇ τῇ οἰκίᾳ ὅπου ἦτο τόσῳ στενοχωρημένος, τόσῳ ἀπροσδόκητον σύμμαχον. Καὶ ὁ βαρῶνος ἐπροχώρει, καταμαγευμένος ὁμιλῶν περὶ ἀρθονίας καὶ ὀνομάζων ἤδη τὸν Φίλιππον: ἀγαπητέ μου κύριε, πρᾶγμα ὅπερ βέβαια δὲν θὰ ἔκανε δι' ἄλλον οὔτε μετὰ παρέλευσιν τριῶν μηνῶν διαρκῶν σχέσεων. Ἀλλ' ἐν μιᾷ στιγμῇ, ἡ κοινὴ ἐνασχόλησίς των τοὺς εἶχε συνδέσει, ὡς δύο *φραμασσώνους*, οἱ ὁποῖοι ἀντήλλαξαν μυστηριωδῶς σχήματα, σφίγγοντες τὴν χεῖρά των.

— Καὶ ἐβγάζετε σεῖς τὸ μέταλλο ; Πόσον ἐνδιαφέρουσα θὰ εἶναι ἡ ἐξαγωγή σας ! Ἔλεγεν ὁ βαρῶνος. Πρέπει νὰ καταιβῶ αὔριο τὸ πρωὶ 'στὸ Πόντ-Ἀβὲσν, γιὰ νὰ μοῦ δείξετε τὰ ἐργαστήριά σας. Ἔχετε πολλοὺς ἐργάτας;

— Δύο χιλιάδες.

— Εἶναι θαυμάσια ! Καὶ πόσα φουρνέλλα ;

— Δέκα τὰ ὁποῖα εἶναι ἀναμμένα καθ' ὅλον τὸ ἔτος. Θὰ 'δῆτε τὸ σφυρί μου. Ζυγίζει σαράντα χιλιάδες χιλιόγραμμα καὶ ἐργάζεται μὲ τόσην ἀκρίβειαν, ὥστε 'μπορεῖτε νὰ τὸ καταιβᾶστε ἐπάνω σ' ἕνα αὐγὸ καὶ νὰ τὸ ἐγγίσῃ χωρὶς νὰ τὸ σπάσῃ.

— Ἀλλὰ μ' αὐτὸ τὸ ἐργαλεῖο 'μπορεῖτε νὰ συναγωνισθῆτε καὶ μ' αὐτὸν τὸν Κρεζό ;

— Λαμπρὰ, καὶ ἡμεῖς κάμνομεν ἐν μικρῷ ὅ,τι αὐτὸς κάμνει εἰς μεγάλας ἀναλογίας.

— Ἀγαπητέ μου κύριε, εἶναι μεγάλη μου εὐτυχία ἡ συνάντησίς σας, εἶπεν χαρούμενος ὁ βαρῶνος . . . Ἤθελα νὰ φύγω 'στὸ τέλος τῆς ἑβδομάδος μὲ τὴν βαρώνην, διὰ νὰ πᾶμε 'στὴν Ἑλβετία, ἀλλὰ τώρα 'στὸ διάβολο καὶ τὸ ταξεῖδι καὶ ὅλα . . . Μένω, καταλαμβάνετε ; Θὰ κάμωμε πειράματα. Ἔχετε ἐργαστήριον ; Ναί ! Εἶσθε χημικός ; Λαμπρά ! Εἶσθε ἕνας ἀπὸ τοὺς λαμπροτέρους ἀνθρώπους, τοὺς ὁποίους συνήντησα 'στὴν ζωή μου.

Καὶ λαμβάνων τὸν Φίλιππον ἀπὸ τοῦ βραχίονος, ὁ βαρῶνος ἤρχισε νὰ περιπατῇ ἐπὶ τοῦ ἀνδήρου.

— Τί ἔχει ὁ σύζυγός μου ; εἶπεν ἡ βαρώνη πλησιάζουσα μετὰ τῆς Κλαίρης.

— Ἔχει, ἀγαπητή μου ἐξαδέλφη, ἀπήντησεν εὐθύμως ὁ Ὀκτάβιος, ὅτι ἐκαβάλησε 'στὸ ἄλογο ποῦ ἀγαπᾷ καὶ πῆρε καὶ τὸν κύριον Δερβλάϋ ἐπάνω.

— Καλὲ αὐτοὶ θὰ πᾶνε μακρυά, ἂν δὲν σταματήσουμε τὸ βαρῶνο.

— Καὶ γιατὶ νὰ τὸν σταματήσουμε ; εἶπεν ὁ μαρκήσιος. Μήπως εὑρίσκετε κακὴν αὐτὴν τὴν συναδελφότητα τοῦ κυρίου Δερβλάϋ καὶ τοῦ Πρεφόν ; Ὁ σύζυγός σας, φίλη μου, ἀπόγονος ἀνδρείων, εἶναι ἡ ἐνσάρκωσις δέκα αἰώνων πολεμικοῦ μεγαλείου. Ὁ κύριος Δερβλάϋ υἱὸς βιομηχάνου παριστᾷ ἕνα καὶ μόνον αἰῶνα, ἀλλὰ αἰῶνα, ὅστις παρήγαγε τὸν ἀτμόν, τὸ γκάζ καὶ τὸν ἠλεκτρισμόν. Καὶ σᾶς ὁμολογῶ, ὅτι ἐγὼ ἐκ μέρους μου θαυμάζω πολὺ τὴν αἰφνιδίαν ἕνωσιν αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων, οἵτινες συνενοῦν ἐν τῇ οἰκειότητι, ἥτις ἀνεπτύχθη ἐκ τῆς ἀμοιβαίας των ὑπολήψεως, τὴν δόξαν τοῦ παρελθόντος καὶ τὴν πρόοδον τοῦ παρόντος.

— Ὀκτάβιε, φαίνεσθε ὅτι εἶσθε δικηγόρος· 'μιλεῖτε πολὺ καλά. Ἀλλὰ γιὰ τὸ παιδὶ τοῦ πατέρα σας, ἀφῆστέ με νὰ σᾶς 'πῶ, ὅτι σᾶς 'βρίσκω 'λίγο δημοκράτη !

— Ἔ ! ἐξαδέλφη, ὑπέλαβεν ὁ νέος γελῶν, ἡ δημοκρατία μᾶς κατεκυρίευσε. Ἂς προσπαθήσωμεν νὰ ἱδρύσωμεν ἀριστοκρατίαν καὶ ἐν αὐτῇ τῇ δημοκρατίᾳ. Διὰ νὰ τὸ κατορθώσουμε, θὰ λάβωμεν ὡς σημεῖον τὴν μετριότητα, καὶ ὑπεράνω αὐτῆς θὰ θέσωμεν ὅ,τι ἔχει ἀξίαν. Καὶ οὕτω πως θὰ ἱδρύσωμεν τὴν ἀριστοκρατίαν τοῦ πνεύματος, τὴν μόνην, ἡ ὁποία εἶναι ἀξία νὰ διαδεχθῇ τὴν ἀριστοκρατίαν τῆς γεννήσεως. Ἄλλως ἐνεργοῦντες τοιουτοτρόπως δὲν θὰ κάνουμε ἄλλο τι, ἀπὸ τοῦ νὰ μιμηθῶμεν τοὺς προγόνους μας.

Φαντάζεσθε ὅτι οἱ ἱδρυταὶ τῶν οἰκογενειῶν μας ἐγεννήθησαν εὐγενεῖς ; Ἡ ἀνδρεία των τοὺς ὕψωσε ὑπεράνω τῶν ἄλλων ἀνθρώπων. Ὁ πρῶτος Πρεφὸν ὠνομάζετο ἁπλούστατα Γκωσὲ, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δὲν τὸν ἐμπόδισε ἀπὸ τοῦ νὰ ἦναι ἐπικίνδυνος εἰς τοὺς ἐχθροὺς, διότι λέγουν ὅτι ἦτο ἀληθινὸς στρατιώτης. Ἐξευγενισθεὶς ἀπὸ τὸν πόλεμον καὶ πλουτήσας ἀπὸ τὰ λάφυρα, ἔλαβε τὸ ὄνομα τοῦ κτήματός του, ἐπιστρέφων ἀπὸ τὴν Παλαιστίνην. Καὶ εἶσθε βαρώνη ἀπὸ τὴν ἀνδρείαν τοῦ λοχαγοῦ Γκωσὲ, φίλη μου. Διατί λοιπὸν σήμερα ν' ἀρνηθῶμεν εἰς ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι ἀξίζουν, ὅσον καὶ ὁ πρόγονός σας τὸ δικαίωμα τοῦ νὰ ὑψωθῶσι ; Ἄλλοτε ἔλεγαν : Τιμὴ εἰς τοὺς γενναιοτέρους· τώρα ἂς λέμε : Θέσις διὰ τοὺς εὐφυεστέρους.

— Ὡραῖαι ἰδέαι καὶ πολὺ καλὰ ἐκπεφρασμέναι, καὶ πα-

τοῦ ἑλληνικοῦ προξενείου, ἀφοῦ ἐπὶ δύο ἡμέρας ἐζήτει τὸ προξενεῖον καὶ δὲν τὸ εὕρισκε, ὡς μὴ ὑπάρχον, μετέβη εἰς τὴν πρεσβείαν καὶ ἐκεῖ ἔμαθε παρὰ τοῦ ἐπιτετραμμένου μας, ὅτι ἡ ὑπόθεσίς του δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ ἐκτελεσθῇ, καθόσον ὁ μὲν πρόξενος εὑρίσκεται εἰς τὸ φρενοκομεῖον, ὁ γραμματεὺς τοῦ προξενείου ἀπουσιάζει καὶ ὁ ἐπιτετραμμένος δὲν ἔχει τοιαύτην δικαιοδοσίαν!!!! Ἐννοεῖ τις πολὺ καλῶς τὴν δικαίαν ἀγανάκτησιν τοῦ Ἕλληνος ὑπηκόου, ζημιωθέντος ἕνεκα τούτου, πολλὰς χιλιάδας δραχμῶν. Τὰ τοιαῦτα ἐπαναλαμβάνονται καθ' ἑκάστην καὶ πολλοὶ Ἕλληνες ἐν ἀπελπισίᾳ εὑρισκόμενοι, ὡς μὴ δυνάμενοι ἐλλείψει προξένου, νὰ τελειώσωσι τὰς ὑποθέσεις των, τίποτε ἀπίθανον νὰ μεταβάλλωσιν ὑπηκοότητα.

Τοῦ ὑπουργείου πληροφορηθέντος πάντα ταῦτα, ὡς ἔμαθον, καὶ σκοποῦντος νὰ προβῇ εἰς ἀντικατάστασιν τοῦ νῦν προξένου, ἡ οἰκογένεια Σοβερνχάϊμ θεωροῦσα τὴν θέσιν ταύτην τιμάριόν της, προσπαθεῖ διὰ τῶν ἐν Ἀθήναις φίλων της, ἵνα μὴ παυθῇ ὁ νῦν τοιοῦτος, ἢ ἐν ᾗ περιπτώσει παυθῇ νὰ διορισθῇ ἀντ' αὐτοῦ ὁ γαμβρός του, ἄνθρωπος μηδεμίαν ἐνταῦθα χαίρων ὑπόληψιν καὶ ἐκτὸς τούτου εἰς ὄχι εὐάρεστον οἰκονομικὴν θέσιν διατελῶν, νὰ μὴ εἰσακουσθῇ δὲ ἡ πρεσβεία, καὶ διορισθῇ ὁ παρ' αὐτῆς ὑποδειχθεὶς κ. Ἀδ, ὅστις διὰ μὲν τῆς κοινωνικῆς θέσεως, ἣν κατέχει καὶ τοῦ πλούτου του θὰ δυνηθῇ ν' ἀντιπροσωπεύσῃ ἐπαξίως τὴν ἑλληνικὴν Κυβέρνησιν, διὰ δὲ τῶν σχέσεών του πλείστας ὅσας εὐκολίας τοῖς ἐνταῦθα Ἕλλησι θὰ παρέξῃ.

Ἔκρινα καλὸν νὰ γράψω τὰ ὀλίγα ταῦτα διὰ νὰ μὴ περιπέσῃ τὸ ἐνταῦθα ἑλληνικὸν προξενεῖον ἀπὸ τῆς Σκύλλας εἰς τὴν Χάρυβδιν, εἶμαι δὲ πεπεισμένος, ὅτι ὁ ἀξιότιμος ὑπουργὸς τῶν Ἐξωτερικῶν κ. Κοντόσταυλος, ὅστις διακρίνεται ἐπὶ εὐθύτητι καὶ ἱκανότητι θὰ πράξῃ, ὅ,τι ἡ συνείδησις καὶ τὸ καθῆκόν του τῷ ὑπαγορεύσει καὶ δὲν θὰ ἐπιρρεασθῇ ἀπό τινα ὄντα, φαύλους καὶ κακοήθεις σκοποὺς ἔχοντα.

Περαίνων τὴν ἐπιστολήν μου σᾶς ἀναγγέλλω τὴν εὐχάριστον εἴδησιν τῶν ἀρραβώνων τοῦ ἐνταῦθα ἐπιτετραμμένου μας ἀξιολόγου νέου κ. Μιχαὴλ Δουρούτη μετὰ τῆς ἐκ Ρουμανίας χαριτοβρύτου καὶ πολυφέρνου δεσποινίδος Ξάνθου. Οἱ ἀρραβῶνες ἐγένοντο ἐν Βιέννῃ, ὅπου πρὸ δύω ἡμερῶν ἀπουσιάζει ἐπ' ἀδείᾳ ὁ κύριος Δουρούτης, ἐπιστρέφων σήμερον εἰς τὴν θέσιν του.

Μιτζος

Σ. Σ. Ἂς ἐλπίσωμεν ὅτι τὰ ἀνωτέρω περὶ προξένου ὀρθὰ καὶ δίκαια θέλουσιν εἰσακουσθῇ ἐν τῷ ὑπουργείῳ τῶν Ἐξωτερικῶν.

ΑΝΘΗ, ΚΥΜΑΤΑ, ΑΣΤΡΑ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Πάτραι, 17 8βρίου.

Αἱ περὶ πριμαρολίων καὶ σταφίδος συζητήσεις ἐκόπησαν πρὸ πολλοῦ, καὶ οἱ οἶνοι συνεκομίσθησαν. Αἱ Πάτραι ἀδιαφοροῦσι περὶ Τρικούπη καὶ Κυβερνήσεως, καὶ ζητοῦσιν ἀνάπαυσιν, ἀπαυδήσασαι ἐκ τῶν θερινῶν καμάτων. Ποῦ καὶ ποῦ οἱ ἀγαθοὶ κτηματίαι συνομιλοῦσι περὶ πολιτικῶν καὶ σπανίως ἀκούει τις συντόμους περὶ τούτων διαλόγους.—Θὰ τὸν ρίξουν τὸν Τρικούπη!...—Ἀαα.— Καὶ ἔπειτα;— Ὁ Καλαμογδάρτης λέγει ὄχι.—Δὲν ἠξεύρω τί ἰδέαν ἔχει ὁ Ρηγόπουλος...

Πλῆθος ἄπειρον φουστανελλοφόρων τὸ πλεῖστον συνωθεῖτο εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Γεωργίου τὴν μεσημβρίαν τῆς χθὲς Κυριακῆς. Μορφοῦται εἰς ὁμίλους, διαιρεῖται εἰς ζεύγη, ἀπέρχεται, ἐπιστρέφει, ὠθεῖται, σχηματίζει ὁμίλους τρανοὺς, ἐντὸς τῶν ὁποίων διακρίνετε τὸ δίκην φουγάρου ψηλὸ καπέλλο τοῦ κ. Φακῆ, τοῦ ἐξ ἐπαγγέλματος ἀναγνώστου ἐφημερίδων

ἐν τοῖς καφφενείοις, ἢ γέροντά τινα αὐτόκλητον *καπετάνιον* μὲ ῥίνα ἐξ ἡμισείας ἐρυθρὰν ὑπὸ τοῦ οἴνου, καὶ ἐξ ἡμισείας μελανὴν ἐκ τοῦ ταμβάκου, διηγούμενον *περὶ τὸ σεφέρι πράμματα!*...

Αἴφνης ἔκ τινος ἐξώστου ἀκούεται ἡ φωνὴ «Ἀγαπητοί μου Συμπολῖται» καὶ θεᾶται ἡ κλασικὴ μορφὴ τοῦ κ. Ρηγοπούλου, ἀκτινοβολοῦσα καὶ σοβαρά. Γνωρίζετε τὴν σκελετώδη μορφήν του καὶ τὸ ρητορικόν του ὕφος. Σᾶς πέμπω, ὀλίγους μαργαρίτας ἐκ τοῦ λόγου του. «Πέρυσιν ὅτε ἦλθον, ἦτο ἄνοιξις..... τὰ ἄνθη ἔλαμπον τότε... καὶ ἡ ἀηδὼν ἔψαλλε εἰς τὰ δάση τῶν βουνῶν.... ἡ ἄνοιξις εἶνε ἐποχή, καθ' ἣν ἡ ψυχὴ τοῦ ἀνθρώπου ἐγείρεται καὶ ῥεμβάζει... ἤδη.... εἶνε φθινόπωρον καὶ πλησιάζει ὁ χειμὼν (βεβαίως τὸ τελευταῖον τοῦτο δὲν ἠρύσθη ἐκ τοῦ θερμομέτρου τοῦ ἐγκεφάλου του, ὡς θὰ ἴδητε ἐν τοῖς ἑξῆς) Ὁ λόγος του εἶναι ὡς εἰπεῖν, σχόλια παραπομπῆς εἰς διαφόρους ἄλλους λόγους του, οἵτινες πάλιν ἀναφέρονται εἰς ἄλλους, ἄλλους ἀναπολοῦντας, ἀπαγγελθέντας ἀπὸ τῆς ἐνηλικιότητός του καὶ ἐντεῦθεν! Λόγους, οὓς ἡ πατριωτική του πρόνοια συνεσώρευσεν ἐπὶ τραπέζης ἐν τῷ ἐξώστῃ, πλησίον δροσιστικῶν τινῶν σομάδων καὶ βυσινάδων.

Ἰδοὺ: «Εἰς τὸν ἐν τῇ βουλῇ περυσινὸν λόγον μου ἐπὶ τῶν φορολογικῶν νομοσχεδίων εἶπα τὰ ἑξῆς... (καὶ ὁ ἀνὴρ λαμβάνει φύλλον χάρτου καὶ ἀναγινώσκει) «ἐνθυμεῖσθε κύριοι ὅτι εἰς προηγούμενον λόγον μου κατὰ τὰ 1865 εἶπα τὰ ἑξῆς, καὶ τοῖς ἀνέγνωσα ταῦτα· (λαμβάνει ἕτερον φύλλον χάρτου, τὸ ὁποῖον ἔσχε τὴν ἰδιότητα ν' ἁρπάσῃ τὴν προσοχὴν ὁλοκλήρου τοῦ ἀκροατηρίου, ὅπερ ἀπαδῆσαν ἐκ τῶν ἀδιακόπων παραπομπῶν καὶ παρενθέσεων, νομίζει ὅτι ὁ ῥήτωρ ἐφείσθη ἐπὶ τέλους τῶν ποδῶν του, φθάσας εἰς τὸ κύριον θέμα του). Πλάνη! διότι ἐνταῦθα ἀντὶ τῶν λέξεων *οἶνος, σιγαρόχαρτον, καπνὸς* κλπ. ἀκούονται· Φουλτ-πασσάς, Πύλη, Ἀγγλία, Ἀμερικὴ, κλπ. κλπ. Ἐνταῦθα, ἀνακεφαλαιώσας τί ὑπὲρ τῆς πατρίδος μετὰ τῶν ἐξόχων φιλελλήνων εἰργάσθη ἀπὸ τὸ 1840 καὶ ἐντεῦθεν, μέμφεται τοῦ Κουμουνδούρου, ὡς δόντος ἄνανδρον λύσιν εἰς τὸ ἑλληνικὸν ζήτημα, τοῦ Γράβηλ, τοῦ Τρικούπη, τῆς Τουρκίας, τῶν συμβουλευτῶν της, καὶ δὲν ὀκνεῖ νὰ καταδείξῃ ὁ παγκόσμιος ἀνὴρ τὰ ὀργανικὰ ἐλαττώματα καὶ τὰ πολιτικὰ σφάλματα πασῶν τῶν νομοθεσιῶν καὶ πάντων τῶν κρατῶν τῆς ὑφηλίου! Ὁ δημοκράτης κρύπτεται ὄπισθεν τῆς βροχῆς τῶν «*ἐγὼ μὲν, ἐγὼ δέ, ἐγὼ ὅμως*» καὶ ὁ κοινοβουλευτικὸς ἀντιπρόσωπος θέτει ἀσπίδα του τὰ σφάλματα τῶν συναδέλφων του, ἐπαινεῖ ἑαυτόν, ἑαυτόν, ἑαυτόν! Ἀξίαν μνείας κρίνω καὶ τὴν προφητείαν του περὶ τοῦ μέλλοντος τῆς Ἑλλάδος· «μὴ νομίζεται ὅτι θὰ ἔχομεν ἐπὶ πολὺ πατρίδα· θὰ καταστραφῇ», κλπ. κλπ.

Νὰ καὶ μία δικαία ἐκτίμησις περὶ τοῦ λόγου τους τοῦ πρώην ὑπαστυνόμου Γαλανοπούλου τοῦ πάνυ· ἀπερχόμενος οὗτος ἐρωτᾶται ἀφ' ἑτέρου «τί λέει; —ὦ ἀδερφέ! περὶ ἀεράτων καὶ ὑδάτων κοπανάει!» ἀπαντᾷ ἐκεῖνος.

Ὁ ῥήτωρ, ἀφίνων τὴν Εὐρώπην ἐπιλαμβάνεται τῆς ἐξετάσεως τῶν μεταλλωρυχείων τῆς Ἀμερικῆς, ὅτε φωνή της «Γιὰ τὰ κρασά» τὸν ἀνεχαίτισεν — «Νὰ μὴ δηλώσετε κανεὶς κρασά», ἀπαντᾷ ὁ ῥήτωρ, καὶ ὁ λαὸς εὐχαριστηθεὶς ἐκ τῆς συμβουλῆς ταύτης, ἀφίνει καὶ ῥήτορα καὶ πλατεῖαν, ψιθυρίζων «μεγάλος ἄνθρωπος, ἀτρόμητος πατριώτης.»

Ἡμεῖς ὅμως κρίνοντες τὸν λόγον του, καὶ παραβάλλοντες ὅσα εἶπε πρὸς ὅσα ὑπεσχέθη καὶ ὤφειλε νὰ εἴπῃ, συγχαίρομεν τῷ κ. Τρικούπῃ, ὅτι τοιούτους ἔχων ἐχθροὺς οὐ δεῖται φίλων.

ΒΙΒΛΙΟΚΡΙΣΙΑ ΕΚ ΤΑΝΤΑΣ

Βλέπων ὁ ἀναγνώστης τὴν ἐπιγραφὴν δικαίως θὰ ἐξεφω-

ρακαλῶ τὴν κυρίαν βαρώνην νὰ μὲ συγχωρήσῃ ἐὰν κηρύττωμαι ἐναντίον της, εἶπε εὔηχός τις φωνὴ ὄπισθεν στήλης τινος.

Καὶ ὁ Μπασελῖνος κατακόκκινος, μὲ τὸ καπέλλο εἰς τὸ χέρι, μὲ τὸ χαρτοφυλάκιόν του γεμᾶτο χαρτιὰ ὑπὸ μάλης, ἐφάνη εἰς τὸ ἄκρον τοῦ αὐδήτου.

— Ἀ! ἐγκαίρως ἔρχεσθε Μπασελῖνε, ἐφώναξεν εὐθύμως ἡ βαρώνη. Ἀ! νά σας καὶ σεῖς, εἶσθε ὅλοι δημοκράται. Γιὰ σᾶς, ἔγεινε ἡ Ἐπανάστασις. Ἀλλὰ φανήκατε ἔξαφνα, σὰν διάβολος βγαίνων ἀπὸ καμμιὰ καταπακτή!... Ἀπὸ ποῦ ἤρθατε;

— Ἦρθα ἀπὸ τὸ περιβόλι, ἔρχομαι ἀπὸ τὴν Βαρεύνην, καὶ ἔφερα τὴν ἀμαξά μου 'στὴ μικρὴ πόρτα.... Ἀλλὰ παρντόν...

Καὶ στρεφόμενος πρὸς τὴν κ. Μπωλιὲ, ἡ ὁποία ἐπλησίαζε μὲ τὴν Σουσάναν.

— Κυρία μαρκησία, τὰ σέβη μου... Δεσποινὶς Σουσάνα, σᾶς προσκυνῶ... Ἀ! σήμερα κάνει φοβερὴ ζέστη.... Εἶχα σκοπὸ νἄρθω ἐδῶ μαζῆ μὲ τὸν κ. Δερβλάϋ.... Ἀλλ' ἕνα συμβόλαιο τὸ ὁποῖον ἔπρεπε νὰ ὑπογραφῆ μ' ἐμπόδισε.... Ἕνα συμβόλαιον, τὸ ὁποῖον μ' ἐλύπησε πολύ, κυρία μαρκησία. Ἐπωλήθη ἡ Βαρεύνη.

— Ἤδραν ἐπὶ τέλους οἱ Ἐστρὲλ ἀγοραστήν; ἠρώτησεν ὁ μαρκήσιος.

— Μάλιστα, ἤδραν, ἀνεστέναξεν ὁ Μπασελῖνος, καὶ ὁ ὁποῖος ἐπλήρωσε καλά. Ἀλλὰ ἠγάπα ἐξαιρετικῶς αὐτὸ τὸ κτῆμα. Καὶ ἔδωσεν ἓν τρίτον πλέον τοῦ ὅσον ἠμποροῦσαν νὰ τὸ πουλήσουν, ἔστω καὶ εἰς τεμάχια. Εἶνε πλούσιος βιομήχανος τῶν Παρισίων. Μοῦ εἶπε μάλιστα ὅτι ἔχει τὴν τιμὴν νὰ γνωρίζῃ τὴν οἰκογένειαν τῆς κ. μαρκησίας. Καὶ αὐτὸς πιστεύω εἶνε ὁ λόγος, ὁ ὁποῖος τὸν ἔκαμε ν' ἀγοράσῃ ἐδῶ κοντὰ κτῆμα.

— Καὶ ἠμπορεῖ κανεὶς νὰ μάθῃ αὐτοῦ τοῦ κυρίου τὸ ὄνομα; ἠρώτησεν ἡ μαρκησία μὲ ἀδιαφορίαν.

— Ὀνομάζεται κ. Μουλινὲ, ἀπήντησεν ἡσύχως ὁ συμβολαιογράφος.

Ὁ Μπασελῖνος βέβαια δὲν εἶχεν οὐδὲ ἰδέαν τῆς ἐντυπώσεως ἣν παρήγαγεν τὸ ὄνομα αὐτό. Ἡ δεσποινὶς Μπωλιὲ ἐσηκώθη ἀποτόμως ἐν ᾧ ἡ βαρώνη, κτυπῶσα τὰς χεῖρας, ἀνεφώνει: Ὁ πατέρας τῆς Ἀθηναΐδος!

— Πράγματι ὁ κ. Μουλινὲ εἶχε μαζῆ του μίαν νέαν, τὴν ὁποίαν ὠνόμαζε Ἀθηναΐδα, προσέθηκεν ὁ συμβολαιογράφος. Ἡ ἔπαυλις ἠγοράσθη δι' αὐτὴν, διὰ νὰ τὸ πάρῃ προῖκα. Εἶχε τριάντα χιλιάδες φράγκα εἰσόδημα κατ' ἔτος καὶ ἠμποροῦσε ν' αὐξηθοῦν ἀκόμη αἱ ἐκμισθώσεις του.

— Ἔχει πολλὰ εἰσοδήματα!... νὰ οἱ γείτονές σας, ὑπέλαβεν ἡ βαρώνη. Καὶ ὁ κ. Μουλινὲ θὰ παίζῃ τὸν πυργοδεσπότη. Ὁ καϋμένος, πῶς τὸν λυπᾶμαι, τοῦ περιβολάρη του θὰ μοιάζῃ.

— Εἶναι, λέγουν, πολὺ πλούσιος! ἠρώτησεν ὁ Μπασελῖνος.

— Φοβερὰ πλούσιος, ἀπήντησεν ἡ βαρώνη, γελοῖα πλούσιος.

Τὰ βλέπεις λοιπόν, Ὀκτάβιε! νὰ ποῦ μᾶς φέρνουν αἱ θεωρίαι σου. Νὰ την τὴν ἀριστοκρατίαν τοῦ πνεύματος. Ὁ κ. Μουλινὲ εἶνε ἀπὸ τοὺς καλλιτέρους ἀντιπροσώπους της. Οἱ Ἐστρὲλ, οἱ ὁποῖοι ἔδωκαν εἰς τὴν Γαλλίαν δέκα στρατηγοὺς, δύο ναυάρχους, ἕνα ἀρχιστράτηγον καὶ ἀπείρους ὑπουργοὺς, οἱ ὁποῖοι ἔχουν τὰς εἰκόνας τῶν προγόνων 'στῆς Βερσάλλιες καὶ τὸ ὄνομά των εἰς ὅλας τὰς μεγάλας σελίδας τῆς ἱστορίας μας, ἐδιώχθησαν ἀπὸ τὸ φρούριόν των, ἀπὸ ἕνα φαμπρικαδῶρο σοκολάτας, ὁ ὁποῖος δὲν ὠφέλησε τὴν πατρίδα του οὔτε εἰς ἕνα λεπτὸ καὶ τοῦ ὁποίου τὸ ὄνομα μόνο 'στῆς ἀγγελίαις, ποῦ κολλάει 'στοὺς δρόμους φαίνεται. Νὰ ἡ δημοκρατία σας! ἀγαπητέ μου. Μὴ μοῦ 'μιλᾶτε γιὰ ἕνα ἔθνος, ὅπου γίνονται αὐταὶ αἱ αἰσχρότητες... Εἶναι χαμένο ἔθνος!

— Ἡσυχάστε, βαρώνη, εἶπεν ὁ Ὀκτάβιος, καὶ ἐγὼ λυποῦμαι πολὺ, διότι οἱ Ἐστρὲλ ἔχασαν τὸ φρούριόν των, ἀλλὰ τί θέλετε νὰ κάμουμε; Νὰ πάρουμε τὰ χρήματα τοῦ κυρίου Μουλινὲ καὶ νὰ τὰ δώσουμε 'στοὺς φίλους μας; Πολὺ δίκαιον θὰ ἦτο, ἔ;

— Ὦ ἀφῆστέ με ἥσυχον, εἶσθε ἀνυπόφορος, ἀνέκραξεν ἡ βαρώνη Πρεφόν. Τὰ λέτε ὅλα αὐτὰ διὰ νὰ μὲ πειράζετε καὶ εἶμαι βεβαία ὅτι δὲν πιστεύετε τίποτε ἀπ' αὐτά.

Καὶ λαμβάνουσα τὸν βραχίονα τῆς μαρκησίας, ἔκαμε ὀλίγα βήματα πρὸς τὸν βαρῶνον καὶ τὸν Φίλιππον, οἵτινες ἐπέστρεφον.

Ἡ Κλαίρη εἶχε μείνει ὀπίσω, ἀκίνητος καὶ συλλογισμένη. Ἡ ἐν τῷ τόσον αὐστηρῷ βίῳ της αἰφνιδία ἐμφάνισις τοῦ κυρίου Δερβλάϋ καὶ τῆς Ἀθηναΐδος Μουλινὲ τὴν ἐτάραττε κατὰ παράξενον τρόπον. Ἀνατεθραμμένη ἐν μέσῳ τοῦ μεγάλου κόσμου, πέριξ τοῦ ὁποίου ἡ αὐστηρὰ ὑπερηφάνεια τῶν ἀριστοκρατικῶν του κατοίκων εἶχε χαράξει ἀνυπέρβατον μεσότοιχον, παρίστατο, μετὰ πικρᾶς ἐκπλήξεως εἰς τὸν ἐκβιασμὸν αὐτὸν τῆς ἀπομονώσεώς της. Ἀπὸ τῆς στιγμῆς, καθ' ἣν ὁ κ. Δερβλάϋ εἰσήρχετο εἰς Μπωλιὲ τόσον εὐκόλως, καὶ ἐγένετο, ἐκ πρώτης ὄψεως, δεκτὸς ὡς ἴσος τῆς ἐφαίνετο ὅτι ἡ ἀρχαία οἰκία ἐγένετο χυδαιοτέρα καὶ τοῦ δρόμου. Ἀπεφάσισε νὰ ἀντενεργήσῃ ἐναντίον τῆς ὀλίγον χυδαίας εὐκολίας, μὲ τὴν ὁποίαν ὅλοι οἱ κάτοικοι συμπεριεφέροντο ὡς ξένοι, καὶ βλέπων αὐτοὺς μειδιῶντας καὶ εὐπροσηγόρους, ἔδωκεν εἰς τὸ πρόσωπόν της αὐστηρὰν καὶ παγετώδη ἔκφρασιν.

Ἐν τούτοις προεμάντευεν ἐν τῷ ὅ,τι ἐγένετο πέριξ της κάτι ἀνεξήγητον καὶ ἀπειλητικόν. Ἡ μακρὰ σιωπὴ τοῦ δουκὸς τὴν ἀνησύχει πλειότερον, τοῦ ὅσον ἤθελε νὰ ὁμολογήσῃ. Καὶ ἡ βεβιασμένη στάσις τῶν περικυκλούντων αὐτὴν, μερικὰ ράκη φράσεων ἐν παρόδῳ ἀκουσθέντα, μερικαὶ καταπαύσεις τῆς συνομιλίας, ὅταν ἐπλησίαζεν αἰφνιδίως, ὁ διπλασιασμὸς τῆς πρὸς αὐτὴν τρυφερότητος τῶν οἰκείων της, εἶχον ἐμπνεύ-

νει «Γλαῦξ ἐν Ἀθήναις»; ἀλλὰ μανθάνων περὶ τοῦ ὑποκειμένου δικαίως λίαν καὶ αὐτὸς ἐν Ἀθήναις ἂν ἐξεφώνει, μέγα τι καὶ ὑπερβολικὸν δὲν θὰ ἐξεφώνει, ἀλλὰ αὐτὴν τὴν ἀλήθειαν, αὐτὸ τὸ πρᾶγμα.

Πολλοὶ παρῆλθον αἰῶνες, ἀφ' οὗ οἱ Ἕλληνες ἐλησμόνησαν τέλεον ὅτι οἱ πρόγονοι αὐτῶν, μετὰ τόλμης καὶ σοφίας εἰσέδσαν εἰς τὰ ἄδυτα τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀφρικῆς καὶ ἐν γένει τῶν ἀγνώστων χωρῶν καὶ ὅ,τι τέως ἡ ἀνθρωπότης γνωρίζει, τὸ ὀφείλει εἰς τὸν τολμηρόν, νοήμονα καὶ παρατηρητικὸν παπποῦν,τὸν Ἕλληνα.

Μετὰ χρόνους πολλοὺς ἀνέστη νέος καὶ ἐφάμιλλος αὐτῶν ἀπόγονος ὁ Ποταγός, ὃς ἔσην σοφίαν καὶ τόλμην, ἂν μὴ ψυχῆς ἠρεμίαν καὶ τέχνην ἔχων ἀνέλαβε τὸ μέγα καὶ βαρὺ ἔργον νὰ συνεχίσῃ τοῦ Ἡροδότου τὰς ἐκδρομάς, τοῦ Στράβωνος καὶ Πτολεμαίου καὶ πολλῶν ἄλλων καὶ εἰσδύων εἰς τὴν Ἀσίαν καὶ Ἀφρικὴν καὶ πολλὰ νέα νὰ ἀνακαλύψῃ καὶ περιγράψῃ καὶ πολλὰ σφάλματα νὰ διορθώσῃ καὶ εἰς τὸν μεταπρατικὸν ἡμῶν βίον νὰ δώσῃ ζωήν τινα καὶ ὤθησιν ἐπὶ ἀγῶνας καρτεροὺς χαλεποὺς καὶ ῥιψοκινδύνους.

Εὔκολον βέβαια εἶναι καὶ πρὸς ἐμὲ τὸν γράφοντα καὶ πρὸς σὲ τὸν ἀναγινώσκοντα νὰ μεταβῶμεν καὶ εἰς Ἀσίαν καὶ εἰς Ἀφρικὴν *μὲ τὰ λόγια*, ἀλλ' ὅταν ἔλθῃ ἡ ὥρα τῆς ἐκτελέσεως, θὰ ἀποκαρτερήσωμεν, σπάνιοι δὲ εἶναι καὶ μεμετρημένοι οἱ τολμῶντες τὴν ῥιψοκίνδυνον ἐπιχείρησιν· διότι οἱ κίνδυνοι εἶναι καὶ πολλοὶ καὶ ποικίλοι· κίνδυνοι παρ' ἀνθρώπων, κίνδυνοι ἐκ θηρίων, κίνδυνοι ἐκ τοῦ κλίματος.

Ὁ περιηγητὴς ὅστις,ἀπεφάσισε νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Ἀσίας, πρέπει τέλεον νὰ λησμονήσῃ τὴν εὐπείθειαν, τὴν φιλοξενίαν καὶ τὴν ἡμερότητα τῶν ἠθῶν, νὰ ἐνδυθῇ τὸν θώρακα πυκνὸν καὶ παχὺν καὶ νὰ λάβῃ ἀσπίδα καὶ δόρυ βαρύ, διότι ἔχει νὰ πολαίσῃ κατὰ πολλῶν ὧν βέβαια ἐν δευτέρᾳ μοίρᾳ δὲν τίθεμεν τὸ φιλύποπτον καὶ ἀνεξίθρησκον τῶν κατοίκων· ὀφείλει δι' ἑνὸς βλέμματος τὰ πάντα νὰ ἐπισκοπήσῃ καὶ δι' εὐφυΐας καὶ ἑτοιμότητος νὰ ἀπαλλάσσηται τοῦ ἑκάστοτε ἐπικρεμαμένου κινδύνου. Οἱ ἄνθρωποι τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀφρικῆς εἶναι ἥκιστα περίεργοι, τὰ μάλιστα δὲ ὕποπτο· ἐτόλμησας νὰ ἐρωτήσῃς τι κινδυνεύει νὰ ἐκληφθῇς ξένος καὶ κακοποιός· παρέβης ἔθιμόν τι, εἶσαι ἄπιστος, κακοποιὸς καὶ ἀσεβής.

Ἀλλὰ μήπως τάχα μικρά τινα εἶναι ἡ ὑπερβάλλουσα ταλαιπωρία ἡ ἀνὰ τὰς χώρας ἐκείνας ὑπάρχουσα; διότι τὴν νύκτα ἔχεις νὰ ἀντιπαλαίσῃς πρὸν φοβερὸν ψύχος ὃ σοὶ διατρυπᾷ τὰ ὀστᾶ ὡς τρυπάνιον, τὴν ἡμέραν τὰς καυστικὰς ἀκτίνας τοῦ Ἡλίου, αἱ ὡς πεπυρακτωμένος σίδηρος ἐπιπίπτουσι καὶ ἐπιπιέζουσι τὸν ἐγκέφαλον, περιβάλλουσαι διὰ σιδηρᾶς καὶ πεπυρακτωμένης στεφάνης. Σύντροφοι δὲ ἀχώριστοι εἶναι τὰ ἄγρια θηρία, τὰ ὁποῖα καραδοκοῦσι πότε νὰ σὲ καταβροχθίσωσι καὶ τὰ ἔντομα τὰ ὁποῖα σοὶ ἀπορροφῶσι τὸ αἷμα ἠρέμα καὶ ἀμειλίκτως. Οὐ παντὸς λοιπὸν, πλεῖν εἰς Κόρινθον· οὐ παντὸς λοιπὸν ἡ τοιαύτη ἔνδοξος μὲν,ἀλλὰ ἐπισφαλὴς περιήγησις. Ἐπανακάμπτοντα σὲ περιβάλλει τὸ ψύχος τῆς ἀδιαφορίας, ταύτην δὲ τελοῦντα ὁ στέφανος τῆς ἐθελοθυσίας.

Εἷς λοιπὸν κατὰ τὸ εὐαγγέλιον ἐκ τῶν ἐκλεκτῶν ἐγένετο καὶ ὁ ἡμέτερος Παταγός, ὑπερεξακοντίσας μάλιστα τοὺς ἄλλους, διότι ἐνῷ ἐκεῖνοι ἢ περὶ τὴν Ἀφρικὴν, ἢ τὴν Ἀσίαν περιηγοῦνται, αὐτὸς ἄνευ προστασίας κυβερνητικῆς, ἄνευ οὐδενὸς ἄλλου μέσου, ἂν μὴ τοῦ ἱεροῦ πόθου τοῦ ἐσωτερικοῦ, ὃ: ἐθέρμαινε τὴν καρδίαν του, ἀναμιμνησκομένην τὸ παλαιὸν «αἰσχρόν τε δειρόν τε μένειν κενεόν τε νέεσθαι»ἔπραξεν ἔργον μέγιστον διὰ τὴν τόλμην, σοφώτατον δὲ διὰ τὴν ἐπιστήμην, ἐπιδραμὼν ἀνὰ τὴν Ἀσίαν καὶ Ἀφρικὴν, ὅσον οὐδεὶς τέως ἐξέδραμε, πολλὰ παρατηρήσας καὶ μελετήσας καὶ διορθώσας καὶ ἐλθὼν ἵνα καταστήσῃ ἡμᾶς πάντας μετόχους ἀκόπως

σει εἰς τὴν καρδίαν της κακὰ προαισθήματα. Ὑπέφερε πολὺ διὰ τὴν ὑπερήφανον καὶ ἄδολον αὐτὴν φύσιν ἡ ἀμφιβολία ἦτο ἀνυπόφορος. Ἦτο ἴδιον τοῦ χαρακτῆρός της νὰ βαδίσῃ κατ' εὐθεῖαν ἐναντίον τοῦ ἐμποδίου καὶ νὰ τὸ κτυπήσῃ κατὰ μέτωπον. Εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν δὲν ἐτόλμησεν. Ὁ ἔρως της τὴν ἔκαμνε δειλήν. Ἐφοβεῖτο νὰ μάθῃ ὅτι ὁ δοὺξ τὴν ἐπρόδιδε. Καὶ, ἐντρεπομένη δι' ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἠγάπα, φοβουμένη τὴν ὑποχρέωσιν τοῦ νὰ βεβαιώσῃ τὴν ἀτιμίαν του, ἀπέφυγε νὰ ἐρωτήσῃ καὶ ἐτήρησεν ὀδυνηρὰν σιωπήν.

Ὁ Φίλιππος λοιπὸν τὴν εἶδε ἀπαθῆ καὶ ἀλαζονικὴν, δεχομένην τὴν δειλὴν ἔκφρασιν τῆς λατρείας του μὲ περιφρόνησιν, τὴν ὁποίαν πολὺ ὀλίγον προσεπάθει νὰ κρύψῃ καὶ προσέχουσα εἰς αὐτὸν ἀκριβῶς διὰ νὰ τοῦ δείξῃ, ὅτι ἡ παρουσία του τῇ ἀπήρεσκεν. Ἡ Σουσάνα, τεθορυβημένη, ματαίως προσπαθήσασα νὰ ξεσφίγξῃ τὸ συνεσπασμένον στόμα τῆς δεσποινίδος Μπωλιὲ μὲ γλυκείας τινας λέξεις, κατέφυγε πλησιον τοῦ Μπασελίνου, ὅστις τὴν ἐκάλυπτε μὲ τὴν πατρικὴν ἀφοσίωσίν του.

Αἱ χαριτωμέναι περιποιήσεις τοῦ μαρκησίου, προφανῶς ἐλκυσθέντος ἐκ τῆς ἀφελοῦς χάριτος τῆς νεαρᾶς κόρης, εὗρον τὴν Σουσάναν μελαγχολικὴν καὶ ἀποτεθαρρημένην.

Τὰ ὀνειροπολήματα τοῦ παιδίου ἐκείνου, τὰ τόσον ὡραῖα, τὰ τόσον μαγευτικὰ, ἐσβέσθησαν ἐν μιᾷ στιγμῇ. Εἶδε τὴν εὐτυχίαν τοῦ ἀδελφοῦ της ὑποστᾶσαν δεινὸν τραῦμα. Ἡ πρόωρος ἀνάπτυξίς της τῆς ἔδειξε ὅλην τὴν ἀπόστασιν τὴν χωρίζουσαν τὸν Φίλιππον ἀπὸ τῆς ἀλαζόνος καὶ ἐπιβλητικῆς Κλαίρης. Ἠνόησε, ὅτι ἀπρόοπτον γεγονὸς, μόνον, ἠμποροῦσε νὰ συνενώσῃ τὰς δύο ἀνομοίους ταύτας ὑπάρξεις. Ἐν τούτοις δὲν ἀπηλπίσθη. Καὶ ἀφελῶς, μὲ τὴν ἐπίμονον ἐκείνην πίστιν τῶν παιδίων, ἀφῆκεν εἰς τὴν θείαν πρόνοιαν τὸ ἔργον τοῦ ν' ἄρῃ ὅλας τὰς δυσκολίας.

Ἡ μαρκησία, προκατειλημμένη ἀπὸ τοὺς ἐπαίνους τοῦ Μπασελίνου, καταμαγευμένη ἀπὸ τὸν ἐνθουσιασμὸν τοῦ βαρώνου, ὅστις εἶχε ὁριστικῶς *καταρώσει* τὸν σιδηρουργὸν, καὶ ἀληθῶς ἐκπεπληγμένη διότι ὁ κύριος Δερβλάϋ ἦλθεν εἰς τὸ σπῆτί της, τὸν παρεκάλεσε νὰ μείνῃ 'στὸ τραπέζι. Κεραυνωθεῖσα ἀπὸ ἓν βλέμμα τῆς θυγατρός της, ἠρώτησεν τὸν ἑαυτόν της ἐὰν δὲν ἀφέθη πολὺ γρήγορα εἰς τὸ νὰ ἐκφράσῃ τὰς συμπαθείας της. Ἡ ἐρωτηθεῖσα συνείδησίς της δὲν τὴν ἐπέπληξεν εἰς τίποτε. Δὲν εἶδεν ἐν τῇ δυσαρεσκείᾳ τῆς Κλαίρης ἢ κίφνιδιαν ἀγριότητα. Ἄλλως τε ὁ κ. Δερβλάϋ προσέφερε μόνος εἰς τὴν μαρκησίαν τὸ μέσον τῆς ταχείας κατευνάσεως τῆς ὀργῆς τῆς Κλαίρης. Ἠρνήθη μὲ λεπτὴν εὐγένειαν, δικαιολογούμενος ὅτι δὲν ἠμποροῦσε νὰ ἐπωφεληθῇ τῆς τιμῆς, ἡ ὁποία τῷ ἐγένετο διότι εἶχε κατεπειγούσας ὑποθέσεις.

(ἀκολουθεῖ)

καὶ ἀκινδύνως, ὧν ἐκεῖνος εἶδε μετὰ τόσου κόπου καὶ κινδύνου, πεινῶν, διψῶν, ἀναρριχώμενος ὄρη, διαβαίνων ποταμοὺς κολυμβητί, τρέχων ἐρήμους πεδιάδας, ἢ νεαρὰ δάση, εἰς ἃ οὐδέποτε εἰσέδυσαν αἱ ἡλιακαὶ ἀκτῖνες καὶ παραμονευόμενος ὑπὸ θηρίων καὶ ἀνθρώπων καὶ ὑπερνικῶν τὰ πάντα διὰ τῆς ῥώμης τοῦ σώματος καὶ τῆς λεπτότητος τοῦ πνεύματος.

Οἷον εὐχάριστον ἀνάγνωσμα αἱ περιηγήσεις τοῦ ἡμετέρου Ποτάγου. Μετ' αὐτοῦ τρέχεις ἐπάνω κάτω, μανθάνεις τόσα ἀρχαῖα καὶ νέα πράγματα, γνωρίζεσαι μὲ λαοὺς παλαιοὺς καὶ σεβαστοὺς, βλέπεις τὴν σεμνὴν ἀρχαιότητα ὑπάρχουσαν ἔτι καὶ ζῶσαν καὶ τέρπουσαν, συλλογιζόμενος ὅτι ἅπαντες οὗτοι οἱ ἀρχαῖοι ἦλθον εἰς ἐπιμιξίας μετὰ τῶν προγόνων Σου, ὅτι ἠσπάσθησαν τὸν πολιτισμόν των, καὶ ὅτι ἦτο ἐποχὴ καθ' ἣν οἱ βάρβαροι οὗν ἐκεῖνοι λαοί, ἐθεώρουν τιμὴν νὰ ἔχωσι παιδαγωγοὺς καὶ παιδοτρίβας Ἕλληνας καὶ τὰ πάντα ἑλληνικά, ὅπως οἱ τῶν ἡμετέρων ὀψιπλούτων ἐνασμενίζονται νὰ τὰ ἔχωσιν ὅλα *ἀ.λὰ φράγκα, ἀ.λὰ εὐρωπαῖα*.

Τοιοῦτον λοιπὸν βιβλίον οὔτε πολλῶν χρῄζει συστάσεων οὔτε πολλῶν ἐπαίνων, ἀλλὰ πολλῶν συνδρομητῶν, ἵνα ὁ νοῦς ἡμῶν ὁ μαλακυνθεὶς ἀπὸ ἀναγνώσεις ἐκτεθηλυμένας καὶ λυσιζώνους ἐπιρρωσθῇ καὶ ἀναλάβῃ καὶ ἐπὶ τὰ γενναῖα τραπῇ.

Ἐλπίζοντες ὅτι ἡ φωνὴ ἡμῶν θὰ εἰσακουσθῇ, δὲν γράφομεν ταῦτα διὰ νὰ ἐξάρωμεν τὴν δόξαν τοῦ τολμηροῦ περιηγητοῦ, διότι καὶ ἀκαδημίαι καὶ ἑταιρίαι γεωγραφικαὶ καὶ ὅμιλοι σοφῶν ἐπέθηκαν ἤδη τὸν στέφανον τῆς δόξης, οὔτε νὰ φιμώσωμεν φλυάρους τινὰς καὶ ἡμιμαθεῖς, οὐ γὰρ φροντὶς ἱπποκλείδῃ, ἀλλ' ἵνα ἀλοῦ ἡμεῖς αὐτοὶ δὲν δυνάμεθα τὸ καλὸν νὰ πράττωμεν, νὰ τὸ συσταίνωμεν τοὐλάχιστον, ἀφοῦ εἴχομεν τὴν τιμὴν καὶ τὴν χαρὰν πρῶτοι ἡμεῖς νὰ γνωρίσωμεν καὶ θαυμάσωμεν τὸν σοφὸν περιηγητήν.

Εἶναι ἀληθὲς ὅτι θὰ ἦτο εὐχῆς ἔργον τὸ ὕφος τοῦ λόγου νὰ ἦτο ῥέον καὶ ὁμαλὸν ὡς ἐμπρέπει εἰς τὰς τοιαύτας συγγραφάς· ἀλλ' ὁ συγγραφεὺς φαίνεται θέλων τὸν γραπτόν του λόγον νὰ καταστήσῃ κάτοπτρον τῶν περιηγήσεών του τὸν ἔχει ἄλλοτε μὲν τραχὺν καὶ ἀπότομον ὡς τοὺς βράχους ἐφ' ὧν ἀνερριχᾶτο, ἄλλοτε δὲ κυλιόμενον καὶ σπεύδοντα ὡς νὰ ἔπιπτε ἀπὸ ὑψηλῶν εἰς χαμηλὰ, ἄλλοτε δὲ δύσκολον καὶ ἀγωνιώδη, ὥστε ὁ ἀναγνώστης νομίζει ὅτι εἶναι εἰς δάσος πυκνὸν καὶ ἀδιέξοδον· πάντως ὅμως ἡ ὅλη συγγραφὴ εἶναι σοβαρόν τι καὶ ἀγέρωχον ἔργον, τοῦ ὁποίου ἔτι μᾶλλον θὰ ἐκτιμήσωμεν τὴν ἀξίαν ὅταν καὶ ὁ β ἐκδοθῇ τόμος.

Ἀλλὰ τί εἶναι ταῦτα πάντα πρὸς τὸν γενναιότατον καὶ φιλάνθρωπότατον χαρακτῆρα τοῦ ἀνδρὸς, τὴν θείαν τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐξασκοῦντος. τέχνην Ὁ ἀγέρωχος Ποταγὸς γίνεται ἥπιος καὶ γλυκὺς ἦχος εἰς τὰ ὦτα τοῦ ἀσθενοῦς,ὁριψοκίνδυνος καὶ τολμητίας περίφρονος καὶ ἐσπαδακὴς, ὁ ἰατρὸς γίνεται νοσοκόμος καὶ μεγίστην ἀνταμοιβὴν τῶν κόπων του ὑπολαμβάνει τὴν ταχείαν ὑγείαν τοῦ ἀσθενοῦς· τὰ ἄλλα τὰ ὑλικὰ τα ψωραλέα χρήματα νὰ συλλογισθῇ ὁ παταγος, ἔλα Παναγία, αὐτὰ εἶναι διὰ τοὺς χυδαίους, λέγει καὶ φεύγει ὁ ἔξοχος φιλάνθρωπος· οὕτω ἔκαμε καὶ ἔσωσε τὸ παιδάκι μου ἐμένα, μοὶ ἔλεγεν ὁ παπάκης ὑπὸ τύφον φυθέντα ὃν ἡμέρας καὶ νυκτὸς ἐπεσκέπτετο παθαίνην αὐτὸς κατὰ λόγον τῆς νόσου.

Ι. Καμπάνης.

ΕΚ ΝΟΥΒΙΑΣ

Ἐπιστέλλουσιν ἡμῖν ἐκ Κασσάλας τῆς Νουβίας:

Ἐπιβεβαιῶν τὴν προλαβοῦσάν μου, σὲ πληροφορῶ ὅτι τὰ πράγματα ἐνταῦθα δεινοῦνται, διότι ἡ ἐπανάστασις ἐνταῦθα εἶναι θρησκευτική, τὰ δὲ ἀποστατήσαντα φύλα, ὁδηγούμενα ἀπὸ τοὺς ἀπεσταλμένους τοῦ Μάχτη (ψευδοπροφήτου), κτυπῶσι τὴν τε Κυβέρνησιν, ἥτις τοὺς ὑπέταξε μὲν πρὸ ἐτῶν, ἀλλ' ἤ; ἤδη ἐννόησαν τὴν ἀδυναμίαν, καὶ τοὺς ὑποστηρίζοντας ταύτην Εὐρωπαίους.

Ἀπειλοῦν νὰ ἐπαναστατήσωσι δὲ, οὐ μόνον αἱ πέριξ φυλαὶ ὅλαι, ἀλλὰ καὶ οἱ πρὸς καταδίωξιν τῶν ἐπαναστατῶν ἀποσταλέντες στρατιῶται, μετὰ τοῦ ὅλως ἀνικάνου καὶ καταγραστοῦ Ρεσὶτ πασσᾶ, διότι τοῖς καθυστεροῦνται οἱ μισθοὶ πολλῶν μηνῶν. Τὸ δὲ χείριστον ὅτι, ἐλλείψει στρατοῦ, καὶ ἕνεκεν τῆς εἰσβολῆς καὶ τῶν Ἀβυσσινῶν, οἵτινες εἰσβαλόντες εἰς τὴν μεθόριον περὶ τὰς τρεῖς ἡμέρας ἐντὸς τοῦ Σουδὰν, ἐγύμνωσαν χωρία ὁλόκληρα καὶ ἀπήγαγον πλεῖστα ποίμνια καὶ γυναικόπαιδα, τὸ χείριστον λέγω, ὅτι, πρὸς ἀπόκρουσιν ὅλων τούτων, ὥπλισαν τοὺς δούλους (σκλάβους), οἵτινες ἔσονται οἱ πρῶτοι, οἵτινες, ἀντὶ νὰ ὑπερασπισθῶσι, θὰ σφάξωσι.

Μέχρι τινος ἐνομίζετο ὅτι ἡ τοιαύτη ἐπανάστασις εἶναι Ἀγγλικὴ ὑποκίνησις, ὅπως, ἐποφελουμένη ἡ Ἀγγλία, πέμψῃ στρατὸν κατοχῆς καὶ εἰς τὰ ἐνδότερα τῆς Αἰγύπτου. Πλὴν φρονῶ ὅτι σφάλλουσιν οἱ πιστεύοντες τοῦτο, διότι διὰ τὴν ὁλοσχερῆ καταστολὴν τῆς ἐπαναστάσεως, ἅπαξ ἀναφθείσης, δὲν θέλει κατισχύσει οὐδεὶς, ἐκτὸς τῶν σιδηροδρόμων, οὓς ὅμως δὲν σκέπτονται οἱ Ἄγγλοι βεβαίως νὰ κατασκευάσωσιν, ἀφ' οὗ ὁ ἀποσταλεὶς στρατηγὸς Ἄγγλος, μόλις ἐκ τοῦ ἑνὸς μέρους τῆς Μασόβας ἀπομακρύνας τοὺς ἐπαναστάτας καὶ ἀναγκάσας αὐτοὺς νὰ συγκετρωθῶσιν εἰς τὰ ἄλλα μέρη, δὲν ἐννοεῖ ἐντέλει ὅτι θὰ περικυκλωθῇ, ἀντὶ νὰ περικυκλώσῃ, τὰ δὲ πυροβόλα του θὰ καταστῶσιν ἀνωφελῆ, ἀπέναντι βαρβάρων, λῃστρικῶς μὲν μαχομένων, δυναμένων δὲ ν' ἀνθέξωσιν εἰς τὰς ἐρήμους, ἄνευ κονιὰκ καὶ τεΐου, ἄνευ τοῦ ὁποίου καὶ τῆς μποτίγκας ὁ Ἀγγλικὸς στρατὸς ἐπαναστατεῖ, ἀντὶ νὰ καταδιώξῃ.

Ἐν τούτοις ἴδωμεν τὸ τέλος. Ἡμεῖς οἱ ἐνταῦθα Ἕλληνες καὶ Εὐρωπαῖοι εἴμεθα ἕτοιμοι μὲν ν' ἀντιστῶμεν, ἀλλὰ καὶ νὰ σφαγῶμεν, καὶ ἀναμένομεν ν' ἀνοιχθῇ ἡμῖν ὁδὸς, ἐκτὸς τῆς ἀνοιχθείσης ἤδη ἐκ Μασόβας, ὅπως καταφύγωμεν εἰς Ἀβυσσινίαν, ἥτις ἐστὶ πλησιέστερον τοῦ λιμένος Σουακὶμ, ἔνθαν καὶ ἡ διάβασις ἐπισφαλὴς καὶ ἡ ἀπόστασις εἰκοσαήμερος.

Νουβός

ΠΑΙΔΙΚΟΙ ΔΙΑΛΟΓΟΙ

Οἱ περιοδικῶς δημοσιευόμενοι, ὡς βιβλιοθήκη τῆς καλῆς «Διαπλάσεως», Παιδικοὶ Διάλογοι, ἐξεδόθησαν πρό τινος εἰς ἓν τεῦχος συνησπισμένοι· τοὺς ἔγραψεν ὁ Αἰμύλιος Εἱμαρμένος, ἢ — ἄνευ τοῦ ἱεροῦ ἀμφίου ὅπερ περιβάλλεται λειτουργῶν ὑπὸ τοὺς διανθεῖς θόλους τῆς Διαπλάσεως — ὁ κ. Ἀριστοτέλης Κουρτίδης. Οἱ Διάλογοι οὗτοι ἐγράφησαν ἐν ἑνὶ λόγῳ διὰ νὰ ἐμπνεύσωσι τὴν ἀρετὴν εἰς τοὺς μικροὺς αὐτῶν ἀναγνώστας· ἀποτείνονται δὲ μᾶλλον εἰς τὴν καρδίαν, ἢ εἰς τὸ πνεῦμα, οὐχὶ ἀπὸ ἄμβωνος, ἀλλ' ὡς οἷόν τε ἐπαγωγότερον, ριπτόμενοι ἐν μέσῳ τῶν ἁπαλῶν κατηχουμένων, ὡς τὰ ἰριδοβαφῆ κρυστάλλινα ἐκεῖνα σφαιρίδια τῶν παιγνιδιῶν των. . . Τοιοῦτοι ὄντες, ἀποτελοῦσι τὸ χάρμα καὶ τὴν ἀπόλαυσιν τῶν παιδίων, ἀλλὰ δὲν εἶνε ἀδιάφοροι καὶ εἰς τοὺς μεγάλους, τοὺς γινώσκοντας νὰ ἀναγινώσκωσιν· ἐκεῖ ἔνθα τὸν

μικρὸν ἀναγνώστην διαφωτίζει ὁ διδάσκαλος, ὁ ὥριμος ἀναγνώστης χειροκροτεῖ τὸν καλλιτέχνην ἐκεῖ ἔνθα ὁ παῖς ἐκπλήττεται, ὁ μηκέτι παῖς συγκινεῖται. Διότι ὁ κ. Κουρτίδης δὲν εἶνε μόνον ὁ παιδοφιλὴς τῶν *Παιδικῶν Διηγημάτων* συνθέτης, ἀλλ' ἐκ τῶν εὐφυεστάτων ἐργατῶν τῆς νεωτάτης φιλολογούσης γενεᾶς παρ' ἡμῖν, ὡρισμένος, καθ' ἃ ἐκ τοῦ παρόντος προανακρούεται, νὰ παράσχῃ γενναῖα ἔργα ὡς λογογράφος.

Τὸ εὐφυέστερον μέρος τοῦ τομιδίου εἶνε ὁ πρόλογος, ἐν διαλόγῳ καὶ οὗτος ἐκτιλυσσόμενος· ἐκεῖ οἱ Κύριοι «Παιδικοὶ Διάλογοι» ἀποκαλύπτουσι πρὸ τοῦ ἀποροῦντος «Μικροῦ ἀναγνώστου» ὁλόκληρον τὴν ψυχήν των· ἐκβάλλουσι ἀπὸ τὸ κουτί των τὰ χρυσελεφάντινα παιγνιδάκια των, καὶ πρὶν ἢ στήσωσιν αὐτὰ εἰς ποικίλας θελκτικὰς παραστάσεις, δίδουσιν εἰς τὸν ἀπιστοῦντα μικρὸν Θωμᾶν νὰ τὰ ψηλαφήσῃ· οἱ Διάλογοι δὲν θὰ λέγουν «μὴ τὸ κάμῃς αὐτό,» ἀλλὰ θὰ πείθουν ὅτι δὲν πρέπει νὰ τὸ κάμνῃς· οἱ Διάλογοι θὰ ὁμιλοῦν σὰν παιδιὰ δι' ὅσα πράγματα ἐνδιαφέρουν τὰ παιδιά· οἱ Διάλογοι δὲν θὰ λὲν' ἑλληνικοῦραις ἀκατανοήτους, καὶ, τὸ καλλίτερον, θά 'μποροῦν νὰ παριστάνωνται εἰς τὸ θέατρον.

Οἱ ἥρωες τῶν *Παιδικῶν Διαλόγων* κυμαίνονται μεταξὺ ἡλικίας 7 ἕως 15 ἐτῶν· συνήθως διαιροῦνται εἰς καλὰ παιδιά, καὶ εἰς κακὰ παιδιά· ἀλλὰ ταχέως ἡ ἀρετὴ θριαμβεύει· τὸ καλὸ παιδὶ δι' ἰσχυρᾶς παιδικῆς διαλεκτικῆς, μὴ ἐξερχομένης τοῦ κύκλου τῆς φυσικότητος, ἢ δι' εὐφυοῦς ἐπινοήσεως, δι' ἐπιχειρημάτων, κατορθώνει καὶ συγκινεῖ τὸ κακόν· τὸ ἐλάττωμα ἀνθίσταται, διστάζει, συγκλονεῖται, ἡττᾶται, ἐξαλείφεται. Ἐνίοτε μάλιστα ἡ κάθαρσις ἐπέρχεται ταχύτερον τοῦ δέοντος· ἀναμένει τις ἀναλόγως τῆς παραστάσεως τοῦ ἐλαττώματος πλείονα ἐξ αὐτοῦ ἀντίστασιν. Τἀνάπαλιν,—ἀλλ' εἰς ἕνα μόνον διάλογον, ἐν τῷ *Ὀνείρῳ*,—ἑπταέτης Ἄγγελος μᾶς ἐφάνη πολὺ ἀγγελικός. Ἀλλὰ πόσους ἀφ' ἑτέρου ἀσπίλους ὡς περιστερὰς μεταξὺ τῶν 23 τοῦ τομιδίου Διαλόγων ἐσημειώσαμεν! Οἱ ὡραιότεροι καθ' ἡμᾶς εἶνε οἱ κρατύνοντες τὸ ἐθνικὸν φρόνημα, ὡς τὸ *Ἀριστεῖον τοῦ Ἀγῶνος*, ἡ *Εἰκὼν τοῦ Μιαούλη*, ἔνθα καὶ ὡραία περὶ τοῦ μεγάλου ναυμάχου παράδοσις, τὸ *Μνημεῖον*. Ἐνίοτε οἱ μικροὶ ἥρωες ἐπιδεικνύουσι τὰ χαρίσματα εὐφυολόγου πνεύματος, ὡς ἐν τῷ «Θέλουν ἀγάπη τὰ γράμματα.» Τί νόστιμα διδάσκεται εἰς τὰς «Δύο Δυστυχεῖς» ἡ πρὸς τὰ ζῶα ἀγαθότης, καὶ εἰς τὸν «Τί ἐκάματε σήμερα», ἕνα τῶν εὐωδεστέρων, ὅτι καὶ ἡ ἁπλῆ προαίρεσις τοῦ ἀγαθοῦ, ὅταν δὲν δύναταί τις νὰ τὸ ἐκτελέσῃ, βαρύνει ἐπίσης εἰς τὴν πλάστιγγα. Πολλὴν δὲ πρωτοτυπίαν ἔχει ἡ *Εὐαισθησία*.

Τοιοῦτοι οἱ «Παιδικοὶ Διάλογοι», μεγαλύνοντες τὰ παιδία, καὶ δυνάμενοι ὡς παιδία νὰ ἀπαλύνωσι καὶ ἄνδρας ἔτι.

ΤΗΛΕΓΡΑΦΗΜΑΤΑ

Πρακτορεῖον Χαβᾶ

Παρίσιοι, 31 Ὀκτωβρίου. — Ἡ περὶ Τονκίνου συζήτησις ἐξηκολούθησε σήμερον ἐν τῇ βουλῇ. Περαιωθείσης τῆς συζητήσεως ἡ βουλὴ ἐψήφησε διὰ 339 ψήφων κατὰ τῆς ἡμερησίας διατάξεως δι' ἧς ἐκφράζει τὴν ἐμπιστοσύνην αὐτῆς ἐν τῇ πολιτικῇ τῆς κυβερνήσεως.

Λονδῖνον, 31. — Ἐκ Λιβουρπούλης ἀγγέλλεται ὅτι μεγάλαι χρεωκοπίαι ἐμπόρων βάμβακος ἐγένοντο αὐτόθι.

Πετρούπολις, 31.—Ἡ «Ἐφημ. τῆς Πετρουπόλεως» λέγει ὅτι τὰ ἐν Βουλγαρίᾳ συμβάντα δὲν θὰ ἔχωσιν ὡς ἀποτέλεσμα τὴν διατάραξιν τῶν μεταξὺ τῶν Δυνάμεων ὑπαρχουσῶν σχέσεων.— Τὰ ὑπὸ τῶν ἀπαισιοδόξων ἐπὶ τούτων γενόμενα σχόλια οὐδὲν ἄλλο εἰσὶν ἢ καθαρὰ χρηματιστικὰ τεχνάσματα.

Κάϊρον, 31.—Οἱ ἐπαναστάται τοῦ Σουδὰν διεσκορπίσθησαν.

Παρίσιοι, αὐθημ. Ἑλληνικὸν δάνειον 415. — Γαλλικὴ ράντ 108.30.— Ἡνωμ. Αἰγυπτιακὸν 351. — Ὀθωμ. δάνειον 9.90.— Συνάλ. ἐπὶ Λονδίνου 25.25.

ΣΕΡΡΑΙ

Τὸ γνωστὸν καθ' ὅλην τὴν Μακεδονίαν βιβλιοπωλεῖον

ΣΩΤΗΡΙΟΥ ΜΑΝΘΟΥ καὶ ΥΙΩΝ

ἐν **Σέρραις,** *Ὁδὸς Ὀρτᾶ-Τσαρσῆ*, ἐπλουτίσθη ἐσχάτως διὰ προμηθείας, ὑπὸ τοῦ διευθυντοῦ αὐτοῦ ἐλθόντος ἐπίτηδες εἰς Ἀθήνας, ὅλων τῶν εἰδῶν τῶν βιβλίων, διδακτικῶν, ἐπιστημονικῶν, φιλολογικῶν, ἱστορικῶν, κλπ. κλπ.

Οἱ διδάσκαλοι τοῦ ἐσωτερικοῦ τῆς Μακεδονίας παραγγέλλοντες βιβλία κατὰ ποσότητας θὰ εὑρίσκουσι μεγάλην συγκατάβασιν.

Ἐν τῷ αὐτῷ βιβλιοπωλείῳ πωλοῦνται καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ **Μὴ Χάνεσαι** ἐκδιδόμενα μυθιστορήματα, κατά τε σώματα καὶ φυλλάδια.

ΕΛΛΗΝ ΑΤΜΟΠΛΟΙΑ Δ. Π. ΓΟΥΔΗ

ΑΝΑΧΩΡΗΣΕΙΣ ΕΚ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

Δευτέρα ὥραν 7 π. μ. Διὰ Καλαμάκιον καὶ ἐκ Κορίνθου κατ' εὐθεῖαν δι' Αἴγιον, Πάτρας, Ζάκυνθον, Κυλλήνην, Κατάκωλον, Μάραθον, Πύλον, Κορώνην, Καλάμας, Γύθειον, Λεωνίδιον Σπέτσαις, Ὕδραν καὶ Πειραιᾶ.

Δευτέρα » 6 π. μ. Δι' Αἴγιναν, λουτρὰ Μεθάνων Πόρον, Ὕδραν, Σπέτσας, Χέλιον, Ἄστρος, καὶ Ναύπλιον.

Τρίτη » 7 μ. μ. Λαύριον, Ἀλιβέριον, Χαλκίδα, Δίμηνα λουτρὰ Αἰδηψοῦ, Ἀταλάντην, Στυλίδα, Ὠραιοῦς, Ἀλμυρὸν καὶ Βῶλον.

Παρασκευὴ » 6 π. μ. Ὕδραν, Σπέτσας, Λεωνίδιον, Γύθειον, Καλάμας, Κορώνην, Πύλον, Μάραθον, Ἀγ. Κυριακὴν Κατάκωλον, Ζάκυνθον, Κυλλήνην, Πάτρας, Αἴγιον, Κόρινθον, Καλαμάκιον καὶ Πειραιᾶ.

Παρασκευὴ » 6 μ. μ. Διὰ Λαύριον, Ἀλιβέριον, Χαλκίδα, λουτρὰ Αἰδηψοῦ Στυλίδα καὶ Βῶλον.

Σάββατον » 6 π. μ. Δι' Αἴγιναν, λουτρὰ Μεθάνων, Πόρον, Ὕδραν, Σπέτσας, Χέλιον, Ναύπλιον,

ΖΗΤΕΙΤΑΙ νεανίσκος ἵνα ὑπηρετῇ δωρεὰν ἐν οἰκίᾳ, νὰ φοιτᾷ δὲ εἰς τὸ σχολεῖον.